

Když vás bolest přestane svírat ve své náruči, začnete pomalu zvedat hlavu a oči hledají, čeho by se chytily. Ruce se přidávají, už něco nahmataly. Jsou to tlapky našich dětí. Když máte štěstí, přidávají se další ruce, ruce vašich přátel. Máte vyhráno. Tajfun tiše odchází. Vítejte zpátky, už víte, že včera je včera, dnes je dnes a zítra bude zítra. Do své náruče vás opět chytí život, osud přihlíží a čas, ten mizera, přestává být mizerou a usmívá se na vás. Bolest se začíná choulit, ona už ví, že se u vás neohřeje. Její čas vypršel. Ustoupí a nastoupí ta nádherná dáma úleva, všemi milovaná a hýčkaná. Jen myslím, že je škoda, že nemůže předbíhat jako lyžař na vleku. To si musíme počkat, neb ona stojí vzorně v řadě a čeká, až odejde tajfun, bolest, slzy, zklamání... Pak se vám rozlije po celém těle a tiší každé jeho místočko. Věřte, že i ona má hodně podob, jako ostatně vše. Ale nenechá vás v tom – přijde.

Nepíšu to proto, abych si stěžovala nebo ve vás vzbuzovala lítost, ale... Za ta léta, co vykládám karty, bych nespočetla, kolikrát jsem slyšela: „Můj muž nebo moje žena má někoho jiného“.

Následuje další: „vy nevíte, jak mi je“, „kdo to neprožil, tak neví“. Věřte tedy, že já touto cestou šla a ještě kráčím a vím... Člověk jednou z té smutné cesty sejde a objeví jinou, po které se mu půjde lehčeji a veseleji. Jen se nesmíte vzdát. Žádná cesta není jen trnitá, musíte se ale pořádně rozhlédnout a uvidíte, že i podél ní kvetou kytky. Opět mé oblíbené ale... Ať jsem se rozhlížela sebevíc okolo sebe, stále jsem viděla jen samý plevel a trní. Po kytce ani vidu.

Navštívila mne žena, ve tváři měla nesmělý výraz, ale znáte to. První zdání neznamená poznání. Rozložila jsem karty a chtěla povídat, co vidím, ona mne však zastavila slovy: „Promiňte, chci vám hned na začátek něco říci. Učinila jsem v sobě rozhodnutí a od vás chci jen vědět, zda je správné.“ „No dobře, ale napřed se musím podívat do karet, čeho se to vaše rozhodnutí týká.“ Rozpačitě se usmála, jako by si právě uvědomila, že jsem se ještě nestačila do karet podívat. Na čele to napsané neměla. Oplatila jsem jí úsměv a začala povídat, co vidím. Bylo jasné, že se vše dotýká jejího manželství.

Právě tehdy mne napadlo napsat tento příběh a nazvat ho „O krajánkovi“.

Její manžel navštěvoval ložnice jiných žen – jako krajánek mlýny. Proséval ženy sítem – jako mlynář mouku. Snažila jsem se jí to říci co nejšetrněji. Hledala jsem v hlavě slova – ne ta, co by to omluvila, nýbrž ta, která by to alespoň trochu zmírnila. Nechala mne domluvit, potom se s úsměvem zeptala, zda mi k tomu může něco říct. „Není třeba, abyste na mne brala ohled. Nehleďte jiné výrazy pro mého muže. Dávno jsem přestala počítat všechny jeho milenky. Většinou vím vše. Víte, můj muž má jednu zvláštní vlastnost – pro mne tedy, abyste mi rozuměla.“ Jen jsem souhlasně kývla hlavou a nechala ji povídat dál.

„On totiž velmi rád vypráví, co s jakou ženou zažil, a většinou nic nevynechá. Jemu je naprosto lhostejné, komu to vypráví, hlavně že má nějakého posluchače. Myslím si, že jeho nejoblíbenějším posluchačem jsem se stala právě já – jeho manželka.“

Dívala jsem se na ni a v jejím obličejí hledala smutek, bolest, porážku... Nic takového tam už nebylo, zmizelo to s roky, které měla tímto způsobem odžité s manželem.

„Víte, on to nevypráví, aby se vychloubal; on tím, že o tom mluví, hledá omluvu sám pro sebe – proč to dělá. To jsem samozřejmě pochopila až po letech našeho soužití. Mnohokrát jsem se ptala sama sebe: ‚Proč od něj neodejdeš?‘ Odpověď je velmi prostá: pocházím z hluboce věřící rodiny, a pokud je mi známo, kam až sahají kořeny naší rodiny, žádný rozvod se nekonal. Další důvod: děti. Vždyť to jistě znáte – rodina, základ života.“

V duchu jsem jí odpověděla: „moc dobře to znám“, ale nahlas jsem se zmohla jen na chabě „jistě“.

Ještě jsem ani nerozložila karty a již jsem tušila, co v nich uvidím. Už teď mi jí začínalo být líto.

Pak jsem karty rozložila a to, co jsem tam viděla, mne doslova šokovalo. Tato nádherná žena, z karet vycházelo, že i velice úspěšná, balancovala na hranici mezi životem a smrtí. Ale nebyla to nemoc, která ji stahovala do propasti, odkud již není návratu. Byla to láska, kterou cítila ke svému muži.

Nevěděla jsem, čím mám začít, abych ji ještě více nezranila nebo neřekla něco, co se jeví mně z karet, ale skutečnost je jiná. Hledala jsem jiný výraz pro slovo „manželství“. Bohužel mě žádné nenapadlo. Jak mám pojmenovat vztah dvou lidí, kdy jeden si naplno užívá, a druhý tiše trpí a přemýšlí, jak nejlépe skoncovat se svým životem?

Zvedla jsem oči a naše pohledy se setkaly.

Nevím, jak dlouho jsme se na sebe dívaly, ale já měla pocit, že z nás obou ten pohled udělal jednu. Bylo to souznění, ve kterém si utrpení podávalo ruku s bolestí.

Když se naše pohledy oddělily, promluvila: „Lituji dne, kdy jsem dovolila, aby mi tahle láska vstoupila do života. Ale když tahle věta ve mně dozní, začne se mi vybavovat vše to krásné, co je s touto láskou spjato.“ A ještě dodala: „Jsem si vědoma toho, že jsem dobrovolným zajatcem této lásky.“

Bože, řekla jsem si, je to ještě horší, než jsem si myslela. Ona má v hlavě a v srdci uloženo: „Vše špatné budiž zapomenuto! Ať žije jen to krásné!“

Viděla jsem v kartách, jak ji ten člověk (nešlo mi vyslovit „manžel“) neskutečně psychicky i fyzicky týral! Pokračovala dál: „Víte, manžel...“

Když vyslovila to slovo, chtělo se mi ji popadnout a třást s ní tak dlouho, až v ní z toho slova nezbude ani písmenko, a nejráději bych dodala: „Proboha, jak můžete tu nestvůru nazývat manželem?!“ Jasně že nahlas jsem neřekla nic, i když se ve mně vše bouřilo zlobou. Za ty roky, co dělám karty, se mi ještě nikdy nestalo, abych byla vnitřně tak rozzlobená, a zároveň bezmocná.

Nechala jsem ji mluvit dál: „Můj manžel je uvnitř hodný člověk, jen občas mívá ty své nálady, to je pak lepší nechat ho, aby se vyvztekal, on se pak zklidní a je na mě hodný.“

Ach jo, kolikrát jsem tohle slyšela?

„Od té doby jsem v hlavě neměla nic jiného, než jak přinutit pana profesora, aby ještě jednou Elišku operoval. Chápu, že nechtěl, bylo to příliš velké riziko. Přes mou známou lékařku se asi po třech měsících podařilo pana profesora přemluvit a za další měsíc byla Eliška operována. Slova paní kartářky ve mně stále byla, ale už někde trošku zastrčená. Vytanula v momentě, kdy po čtyřech hodinách z operačního sálu vyšel pan profesor a řekl: „Děkuji, že jste mě k té operaci dotlačili, Eliška měla prasklou bránici a visela jí na centimetru, bez operace by se do jednoho a půl měsíce udusila.“

Nyní je to tak, že Eliška opravdu jen bere léky a chodíme na kontroly a její stav je nejlepší, jaký kdy byl. Já paní kartářce vděčím za život své dcery!“

Z této věty mne mrazí po celém těle. Já jim poskytla prostřednictvím karet naději. To ona a lékaři zachránili její dceři život. Když tohle píšu, tečou mi slzy po tváři a zároveň jsem šťastná, že to vše dobře dopadlo. Konečně může s úsměvem pozorovat své děti, jak vyrůstají bok po boku.

„Vděčím jí za naději i za to, že mě zvedla z toho ledového dna a otevřela mi oči, abych zase začala žít pro sebe a své děti.“

Jeden vzkaz pro ni: „Šetřete s tím vděkem, nějaký musí zbýt na vás, to vy jste ta statečná, silná a úžasná žena a máma.“

„Dnes mám novou rodinu, hodného a skvělého manžela (kterého mi paní kartářka schválila) a Eliška s Mílou konečně dostali hodného a skvělého, obětavého tatku. S novým manželem máme zdravého chlapečka.“

Než byl tento příběh dopsán, narodil se jim ještě jeden syn, a aby jich nebylo málo, přijala do své náruče ještě chlapečka, o kterého jeho matka nejevila zájem a kterého měl nynější manžel již dříve. Dnes tito dva skvělí lidé vychovávají pět dětí. Láska je u nich každodenním hostem. „Z dosahu zla bývalého manžela jsme se odstěhovali sto dvacet kilometrů daleko a máme všichni konečně klid. Taky to teď máme o sto kilometrů blíže na karty. A já od paní kartářky vím, že pro mě a mou rodinu to krásné právě teď přichází a vynahradí mi to zlé, čím jsem si musela projít. Já tomu bezmezně věřím, protože na karty chodím pravidelně a všechno, co mi kdy řekly, se do posledního puntíku plní.

Je spousta lidí, kteří si na kartáře hrají, ale ve skutečnosti jen lžou za peníze. Těch, co kartám rozumějí a umí je číst, je ve skutečnosti opravdu strašně málo.

A já děkuji, že jsem měla to štěstí poznat skutečnou paní kartářku s velkým „K“ a velkým srdcem.

Paní Hanko, mooooooooooc děkuji za všechno.“